

Sygn. akt II CZ 66/14

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSA Barbara Trębska

ze skargi J. B. i D. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego zarządzenia Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 lutego 2011 r.,

wydanego w sprawie z powództwa J. B. i D. B.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej "N." w G.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2014 r.,

zażalenia powodów (skarżących)

na postanowienie Sądu Rejonowego w Ś.

VI Zamiejscowy Wydział Cywilny w K.

z dnia 8 października 2013 r.

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 października 2013 r. Sąd Rejonowy w Ś. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia złożoną osobiście przez powodów D. B. i J. B., wskazując że skarga została wniesiona z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 31 marca 2014 r. Sąd Rejonowy sprostował powyższe postanowienie w ten sposób, że w miejsce stwierdzenia „prawomocnego orzeczenia w sprawie ... 179/10” wpisał „prawomocnego zarządzenia z dnia 22 lutego 2011 r. o zwrocie pozwu w sprawie ... 179/10”.

Postanowienie Sądu Rejonowego zostało zaskarżone przez powodów zażaleniem, które sporządzili osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko-radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądowego oraz toczącego się w jego ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., I CZ 19/13, nie publ. i z dnia 25 lipca 2013 r., II CZ 46/13, nie publ.). Zażalenie złożone z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. należy kwalifikować jako niedopuszczalne, a istniejące w tym zakresie uchybienie ma charakter nieusuwalny, w związku z czym zażalenie dotknięte takim brakiem podlega odrzuceniu bez wzywania skarżącego do jego uzupełnienia (por. art. 130 § 5 k.p.c., art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. zażalenie należało odrzucić.